

Fald fordreyet, og han er absolut den mest ondartede med sin forskruede Idealisme. I manges Øjne er det Tossehoved jo en hel Profet. Jægermesteren hører til de forholdsvis uskadelige Forbrydere. Han bærer sin fordærvede Natur udenpaa Frakken som en Dekoration. Man har vel endogsaa Lov til at haabe, at denne Ridder af alt miserabelt vil kunne virke paa Offenheden som et gavnligt Skræmmebillede. For saa vidt ser jeg derfor ikke nogen stor Ulykke i, at det er gaaet, som det er.“

„Nej, det gør du vel ikke,“ sagde Præsten og standsede. „Men du glemmer, at for mig stiller Sagen sig i enhver Henseende anderledes. Det er ikke for min egen Skyld, jeg tager mig Nederlaget nær.“

Doktoren tav et Øjeblik. Han havde i Broderens Blik mødt en aabenlys Fjendtlighed, som han i den senere Tid, navnlig efter Jytte Abildgaards Bortrejse, nogle Gange havde set et Glimt af.

„Hvordan stiller Sagen sig da for dig?“ spurgte han.

„Det kan jeg ikke forklare dig uden at komme ind paa Ting, som du har forbudt mig at tale om. Men saa meget vil jeg dog sige, at den, der ikke nu vil være med til at standse Forargelsen ved Bøn til Ham, som alene kan hjælpe, han har selv Lod og Del i den. Han har Medansvar for Ødelæggelsen, hvor megen god Vilje han saa ellers viser til at tage Del i Arbejdet for Folkets sædelige Genrejsning. Du taler om Menneskets fordærvede Natur. Du skriver jo endogsaa paa en Bog om den Ting. Men du forstaar den ikke selv, Povl, før du har